

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De his quæ possunt iuuare Obedientiam. Cap. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46132)

boni & mali. dicit gl. Aug. Obediētia sola verissima est vir-
 tus, creaturę rationali sub Dei potestate degēti. Quod potest in-
 telligi dictū esse, Primo, q̄a obediētia perficit hominē ex parte
 illa qua habet cōparationē ad Deū sub quo est, & respectu act⁹
 qui est nobilissimus tāquā finis hominis. Fini enim optimum in
 quoquoque. Hic actus est obseruatio mandati diuini. Eccl. vii.
 Deū time, & mandata eius obserua: hoc est omnis homo. Hoc
 tenet Aug. in hoc q̄ post illud. Obediētia sola est verissima vir-
 tus, subdit: rationali creaturę sub Dei potestate degēti. Secundo
 potest hoc intelligi dictū propter meritū, ad quod valet multū
 obediētia. Vade super illud Gen. 2. Lignumq; sciētię, dicit Aug.
 Oportebat vt homo sub dño positus ab aliquo prohiberetur, vt
 esset ei virtus merēdi obediētia. Dū aliq; intēdit facere volunta-
 tē propriā, nec videtur mereri apud semetipsum. Ab illo enim
 merces expectatur cui seruitur, vel cuius volūtas fit. Nō mere-
 tur ergo apud aliū, nisi q̄ vult facere eius propriā volūtatē, qđ
 est obediētię. Greg. Sola est obediētia quę meritū fidei possidet.
 Tertia, propter maiorē difficultatē. Virt⁹ enim est circa diffici-
 le iuxta Sapientē: & nomē virtutis à vi videtur esse dictū. Diffi-
 cillimum autē videtur esse agere cōtra se, quod facit obediens,
 quod sonat nomē obediētię. Obedere est contrā audire, scili-
 cet cōtra propriū sensum & propriā voluntatem. Greg. super 1.
 Reg. 15. Melior est obediētia quā victima, quia per victimas
 aliena caro, per obediētiā verō propria caro mactatur. Obe-
 diētia quasi quoddam martyrium est. Greg. Tāto Deum quisq;
 cōtra placat, quāto repressa arbitrij sui superbia gladio præcepti
 se immolat. Obediens quasi propriū caput sibi amputat pro
 Christo, & caput sibi Christum cōstituit, vel eum qui loco eius
 est. Qui martyrium pro Christo sustinet, vnā volūtatē sibi
 amputat: scilicet volūtatē viuendi, sed iste omnem volūtatē.
 Obediētia maximē voluntati proprię detrahit, & ideo virtuti
 maximē addit. Sapientēs: Hoc solum virtuti adiciēs, quōd propria
 volūtatē detraheris. Poēta: Est virtus, placitis abstinnisse bonis.
 Propterea quę dicta sunt, amāda est obediētia à fidelibus tan-
 quam mater eorum. 1. Pet. 1. Sperate in eam quę offertur vobis
 gratiam, in reuelationem Iesu Christi, quasi filij obediētię.

De his quę possunt iuuare Obediētiā. CAP. III.

Sequitur de his quę possunt iuuare obediētiā. Et notandū
 quod quinq; sunt quę valere solēt ad hoc q̄ aliquid sit ma-
 gis tractabile vel flexibile, & similia his possunt valere ad hoc
 quod cor alienius sit inobediēs. Primū est exilitas. Vt patet in
 virg.

virg.

virga quæ propter exilitatē flexibilis est. Etiā ferrū si sit exile vel tenue flecti potest. Sic exilitas humilitatis valet ad obedientiā. Vnde cātor magnus Parisiēsis humilitatē posuit matris obedientiæ. Et apostolus ad Philip. 2. loquens de obedientia Christi præmittit de eius humilitate. Humiliauit, inquit, semetipsum, factus obediēs &c. Aug. 14. li. de Ciuit. Dei. Obedientiā nisi humilium esse nō potest. Cū humilitas sit sensus proprii vacuitas, humilis habet vbi sensum alienū recipiat, quāsi vacuus à suo, qui sensum alienū recipit, nisi sit apertē malus, recipit alienam voluntatē, & sic fit obediens. Superb. prius exhibet de sensu suo, quā recipiat sensum alienū vel alienā voluntatē, & fiat verē obediēs. Prou. 26. Vidisti hominē sapientē sibi videri: magis spēs illo habebit insipiēs. Cibus in quo nimis est de sale, quāsi perditus est. Facilius sal cibo additur, quā subtrahatur. Sic qui ad religionē venit, si sal proprii sensus in eo nimis abūdet, non est aptus religioni. Facilius homo simplex religionis efficietur, quā ipse. Bernar. ad fratres de monte Dei: Superbia quamuis prudens sibi videatur, dimittēda ea sibi & abigenda. Si enim admittitur superbia, prima die quæ incipit habitare, incipit leges dare. Nimis vero stultus discere non potest quas inuenit. Eccl. 19. Melior est qui minuitur sapientiā, & indiget sensu in timore Domini, quā qui transgreditur legem Altissimi. Timor qui æstimat etiam pericula quæ nō sunt, & defectus suos scrutatur, inuenit se sensu indigere: & sic timor humilitatē introducit. Humilitas verō videns sensum suū sibi nō sufficere, alieno sensu acquiescit: nō vult habere ducē illū qui in tot foueas eū præcipitavit, scilicet sensum propriū. ¶ Secundū est assuefactio. Vnde equus assuescit circunvolutionibus, vt facilius ad voluntatem scilicet scilicet possit. Prou. 25. Equus paratus ad diē belli. Dominus autem salutem tribuet. Equus est religiosus cui frenum obedientiæ impositū est. Zachar. 10. Posuit eos equū gloriæ in bello. Operatur De⁹ in viro religioso gloriosa, & ideo equus gloriæ potest dici. Hic per assuefactionem parādus est ad obedientiam, vt nunc ad dexterā prosperitatis, nunc ad sinistrā aduersitatis vertitur: alter in diē belli succūbet, quādo scilicet aliquid graue ei iniungitur. Religiosus qui in sua voluntate nutritur, destruitur. In Vita patrū beatus Antonius præcepit Paulo simplici eremitæ suere & disfluere vestimenta, texere & frangere sportulas: sic volebat voluntatem eius flexibilem & obedientem efficere. ¶ Terriū est ignis: vt patet in cera, quæ calefacta de facili flectitur: & in metallis, quæ ad ignē liquefunt, & sic de facili formā rei cui infunduntur

accipiūt. Si valere potest ad hoc quòd cor per obediētiā magis flexibile fiat, ignis diuini amoris: scilicet si ostendatur qualiter Deus dilexit nos. Luc. 12. habetur de hoc igne. Ignem veni mittere in terrā: & quid volo, nisi vt accendatur? Frequēter cogitandus esset amor ille, ex quo altissimus obedire voluit pro nobis vsque ad mortē crucis, vt confunderemur male obediētes esse ad lenia quæ nobis ex parte eius iniunguntur. ¶ Quartum est separatio rei ab aliquo minus flexibili cui adhærebat, vt patet in corio adhærenti ligno, quod flecti non potest nisi à ligno separetur. Sic expediret ei qui perfectè obedire vellet quod voluntatē suā ab omni re temporalī separaret & eā recolligeret, vt haberet paratā quādo mādātū superioris veniret. In Psal. Paratus sum, & nō sum turbatus. Itē: Paratū cor meū Deus, paratū cor meū. Bern. Paratum ad sublimia, paratum ad vniuersa quæcunque præceperis. Aug. Verus obediēns mādātū non procrastinat, sed parat aures auditui, linguā voci, manus operi, pedes itineri, & se totum intra se colligit vt mādātū peragat imperantis. ¶ Quintum est, alicuius liquoris admistio. Vt pellis dura vngitur vt sit tractabilior, & terrā durā aqua miscetur. Similiter vnctio gratiæ necessaria est vt cor magis obediēns fiat. Ideo qui in religione est frequēter in oratione, Deo supplicare debet, vt gratiam obediēdi sibi tribuat, & prælato beneplacitum suum de eo inspirat. Aug. 10. li. Conf. Domine, continentiam iube: da quod iubes, & iube quod vis. A simili debet religiosus dicere Deo: Obediētiā iubes, da quod iubes, & iube quod vis. Potest etiam valere ad obediētiā modestia imperantis. Senec. Remissius imperanti melius paretur. Greg. Qui ab vnoquoque bono subiectos verat, necessariū est vt multa concedat, ne obediētis mens funditus intereat, si à bonis omnibus repulsa ieiuet. Vnde Deus Adā vnicam arborem prohibuit, omnes alias concessit. Gen. 2. & 3. Reg. 12. Populus inobediēns factus fuit propter graue imperium Roboam.

De gradibus Obediētiæ.

CAP. IIII.

Bernardus seprē gradū obediētiæ tāgit, quorū primus est liberiter obedire. Quæ gradū, vt ipse ait, nō potest ascendere qui voluntatē præcipiētis suā nō fecerit. Liberiter obediēbat qui dicebat, Meus cibus est vt faciam voluntatē eius qui misit me. Ioan. 4. Aug. 10. lib. Conf. Optimus minister tuus est, qui nō magis inuenitur hoc à te audire quod ipse voluerit, sed potius hoc velle quod à te audierit. Bernardus: Quisquis occultè saragit, vt quod vult ipse, hoc ei prælatus iniungat, ipse se seducit, si forte sibi,

sibi,